

Dr Emilio Pallua,
član suradnik JAZU

UDK 347.79

TUMAČENJE ENGLLESKIH ZAKONA
DONESENIH NA TEMELJU MEDJUNARODNIH KONVENCIJA

Za tumačenje engleskih zakonskih propisa nije se smjelo upotrebljavati legislativnu povijest donesenih propisa, pa se smatralo da bi to moglo dolaziti do primjene i na takve zakone koji u englesko pravo uvode međunarodne konvencije. Međutim, niz presuda je postepeno uvelo u praksu primjenjivanje najprije teksta međunarodnih konvencija u tumačenje zakona koji ih uvode u domaće pravo, a najnovije presude su protegnule tu mogućnost i na pripravne radove za takve konvencije, ali uz određene uvjete.

Tumačenje zakonskih propisa (ne samo "statutory law" i "statutory instruments", tj. podzakonskih propisa) predmetom je posebnih zakonskih propisa, a od kojih je posljednji Zakon o tumačenju zakona od 1978 (Interpretation Act 1978). Ti propisi samo pomažu kod utvrđivanja točnog značenja riječi i pojmova koji se najčešće pojavljuju. Međutim, u osnovno pitanje koja pomagala sudovima stoje na raspolaganju u iznalaženju dometa zakonskog teksta ti zakoni ne ulaze, a i definicije koje redovito pojedini zakoni za svoje područje određuju ne idu dalje od rastavljanja u pojedinosti općenitijih odredaba spomenutog Zakona o tumačenju zakona. Prema tome načelno se englesko pravo ima tumačiti upotrebom gramatičke metode, zatim zlatnog pravila prema kojemu se mora nastojati uklanjati zakonske nedosljednosti, a na kraju još i tzv. "mischief rule", tj. utvrđivanja svrhe koju je zakon trebao postići uklanjanjem nečega što je pravni poredak želio ukloniti. Ipak sudovi nisu ovlaštteni utvrđivati što je Parlament htio na temelju njegovih debata (drukčije u SAD) nego jedino mogu citirati izvještaje komisija koje su zakonodavnom tijelu podnijele prijedlog zakona i to u svrhu utvrđivanja svrhe zakona. Očigledno je takvo stanje stvari bilo nezgodno i kod tumačenja domaćih zakona, pa suci, napose među njima do nedavna Lord Denning¹⁾, nastoje doslovno gramatičko tumačenje zakona suzbijati.

Na području onih zakona koji unose u englesko pravo pomorske unifikacijske konvencije prvi puta se postavio problem kako

tumačiti zakone koji ih unose u domaće pravo. Maritime Conventions Act, 1911, koji je u englesko pravo unio obje unifikacijske konvencije o sudaru i o spašavanju i pružanju pomoći na moru od 1910. nije davao za to povoda, jer je Konvencija o spašavanju upravo odslikala tada mjerodavno englesko pravno stanje, a ona o sudaru donijela je ona rješenja koja je željela engleska pomorskoppravna praksa (naime u prvom redu uklanjanje "contributory negligence").²⁾

Prvi puta je nastalo pitanje kako tumačiti zakon koji u englesko pravo unosi unificirani tekst, naime Carriage of Goods by Sea Act, 1924, koji je i prije ratifikacije unosio u englesko pravo Konvenciju o teretnici od 1924.³⁾ U Gosse Milliard, Ltd. v. Canadian Government (1929) su Lord Sumner i Lord Hailsham smatrali da riječi "management of the ship" ("upravljanje brodom") treba tumačiti i dalje kao što su ih tumačila sudska tumačenja tog pojma. Ovo konzervativno stajalište je bilo u skladu s intencijama konvencije jer je upravo taj pojam uzet iz engleskog prava pa je bilo sasvim umjesno da mu se i dalje daje smisao koji je imao u pravu iz kojega je ušao u unifikacijski instrument. Drugi slučaj je bio Stag Line v. Foscolo Mango (1932), a u kojemu je mjerodavni votum bio onaj Lorda Atkina. On je rekao da se kod novog zakona ne smije mijenjati značenje riječi da bi se ostalo kod predjašnjeg prava (pa je kod toga citirao Lorda Hershella), ali je naglasio da riječi koje su upotrebljene na engleskom jeziku, koje su već u odredjenom kontekstu sudske protumačene, treba i dalje tumačiti na isti način. Ovo je rješenje ukazalo baš na jednu od karakteristika Haških pravila (tj. Konvencije od 1924), a koja se sastoji u tome da su ta Pravila najprije u krilu International Law Association u Haagu redigirana na engleskom jeziku, da su zatim prošla CMI (u kojem nisu pretrpjela znatnijih promjena), a da bi onda u Bruxellesu 25. VIII 1924. bila pretvorena u konvenciju, ali na francuskom jeziku koji je bio njen jedini autentični tekst. Prema tome, zapravo je svrha konvencije bila da odgovori potrebama poslovne prakse, pa je tako sasvim ispravno Lord Atkin prihvatio stajalište koje smo iznijeli i koje je dopustilo da se i dalje nastavi naslon na englesku praksu, tamo gdje je ona bila mjerodavna za unificirani tekst (što je bilo rjeđe kod te konvencije, jer su Pravila upravo trebala da us-

klade englesko pravo s onim SAD, dominiona i kontinentalnih država.⁴⁾

Prvo načelno razmatranje dopustivosti upotrebe konvencija za tumačenje britanskih zakona bilo je kad je u slučaju Salomon v. Commissioners of Customs and Excise Apelacioni sud 26. X 1966.⁵⁾ morao tumačiti domaći propis koji je trebao uvesti u englesko pravo propise i biti u skladu s evropskom konvencijom koja se odnosila na sporno carinsko pitanje. (Spor je bio neznan što se svote tiče.) Lord Denning je u svom votum rekao da ukoliko stoje na raspolaganje razna shvaćanja teksta, onda treba primijeniti onaj koji je u skladu s tekstom konvencije, a da se tekst konvencije mora kod tumačenja uvažiti. Istina je da Kraljica u Parlamentu može legiferirati i suprotno međunarodnom pravu, ali se to ne pretpostavlja, nego upravo treba primijeniti obratnu pretpostavku da se legiferira u skladu s međunarodnim pravom. Protiv zakonodavca nema pravnih sredstava pred kraljičinim sudovima. Napominjemo da tome nije tako pred američkim sudovima, ali engleska situacija polazi od toga da nema pisanog ustava.

Konvencija o privremenom zaustavljanju brodova od 1952. dalja je povoda rješidbama koje su dublje zahvatile u ovaj problem. Svi su ti slučajevi došli pred sudove iza Zakona o Evropskoj zajednici od 1972 (European Community Act), koji engleske sudove obvezuje da kod tumačenja evropskih propisa postupaju na način evropskog suda. Ovaj se zakon doduše ne odnosi na ranije zakone, ali je svakako uputio sudove na elastičniji pristup pitanju tumačenja zakona. U The "Eschersheim" (1976)⁶⁾ je u vodećem govoru ("leading speech") Lord Diplock istakao kako je Konvencija od 1952. u pogledu privremenog zaustavljanja brodova kompromis između zemalja common lawa i zemalja rimskopravne tradicije. Tako dok je u Škotskoj (zemlji rimskopravne tradicije) i na kontinentu mogao svatko za bilo koju tražbinu zaustavljati brod, dotle je u Engleskoj to bilo moguće samo tamo gdje se prema pomorskom brodu moglo postupati in rem. Nakon Konvencije od 1952. je stoga nastupilo stanje u kojem se samo za određene tražbine moglo postupati privremenim zaustavljanjem broda. U pogledu tumačenja propisa treba primijeniti Salomon v. Customs and Excise Commissioners (1966) i Office v.

Estaury Radio Ltd. (1968) tj. gdje god ima razlike između zakonskog propisa ("statutory provision") i odredaba konvencije treba tumačiti jezik zakona u istom smislu s konvencijom, ako je razumno moguće da riječi zakona imaju to značenje ("reasonable capable") pa treba i to utvrditi da li se dio zakona koji se odnosi na Škotsku slaže s onim koji se primjenjuje u Engleskoj i Walesu. U konkretnom slučaju treba vidjeti da li je sporazum o spašavanju ("salvage agreement") obuhvaćen riječima "... or to the use or hire of a ship".

Sljedeći slučaj je bio iz područja unificiranog zračnog prava, napose je trebalo protumačiti engleski propis u skladu s Varšavskom konvencijom od 1929. u redakciji Haškog protokola od 1955. U *Fothergill v. Monarh Airlines Ltd.*⁷⁾ Prvostepeni sudac je udovoljio tužbenom zahtjevu djelomičnog gubitka prtljage, iako putnik nije u roku od 7 dana podnio zahtjev u tom pogledu zračnom vozaču. Apelacioni sud je većinom glasova odbio žalbu (ali je negativni glas dao Lord Denning M. R.) a Kuća lordova je jednoglasno odlučila da riječ "damage" (šteta) u čl. 26 Varšavske konvencije obuhvaća i gubitak dijela sadržaja prtljage, čemu prijava putnika nije udovoljila budući da se nije držala roka, a takvo shvaćanje odgovara tumačenjima kontinentalnih pisaca. Osim toga, smatra da se može ispitivati pripremne radove za konvenciju ("travaux préparatoires"), tako i u engleskom tekstu za Protokol od 1955. s obzirom na tekst čl. 26 koji da je nejasan ("ambiguous"). Citirani su svi precedenti koje smo netom naveli, a Lord Wilberforce ističe kako on smatra da se francuski izrazi (oba međunarodna instrumenta, Varšava 1929. i Haag 1955. imaju samo francuski autentični tekst) mogu prevoditi i da to mogu činiti samo suci, jer su francuski i latinski tako dugo bili jezici engleskih sudova ("French or Latin languages, so long languages of our Courts"). Uslijed toga smatra da je prema smislu stvari i kontinentalnim piscima djelomično gubitak sadržaja prtljage uključen u pojam štete ("damage") pa da je stoga zahtjev prekludiran u pomanjkanju pravovremenog prigovora ("timeous complaint"). Citira rješidbu američkog federalnog Apelacionog suda za 2. područje SAD u *Deny v. Transworld Airlines Inc.* 1955, 523 F. Ed 31 pa iako američki sudovi imaju daleko veću slobodu u upotrebi zakonodavne pripreme koju su i u tom slučaju upotrijebili, smatra da se ta odluka

s izvjesnim oprezom može slijediti ("I would cautiously follow"), pa bi se pridružio odvojenom votumu Lorda Denninga u Apelacionom sudu. Lord Diplock se pozvao na to da je iza ratifikacije Bečke konvencije o pravu ugovora od 1969 ("Convention on the Law of Treaties") dužnost sudova uzimati u obzir kako je do međunarodnog ugovora došlo i kako ga je domaći zakon preuzeo. (Radi se o čl. 30 i 31 spomenute Konvencije.) Istina je da se ne može od engleskog gradjanina očekivati da će moći tako sebi tumačiti zakone, ali se to može postići ako se samom engleskom tekstu dade smisleno ("propositive") tumačenje teksta, a ne gramatičko ili kako je Lord Wilberforce rekao u Buchanan (James) & Co. v. Babco Forwarding and Shipping (U. K.) Ltd. (1978) da treba međunarodne konvencije tumačiti "nevezan tehničkim pravilima engleskog prava, ili engleskim pravnim precedentima, nego na temelju širokih načela opće prihvaćenim" (unrestrained by technical rules of english law, or by English legal precedent, but on broad principles of general acceptance"). Na pisce ne bih ovdje temeljio svoja stajališta, jer pisci na kontinentu, gdje je usmena rasprava mnogo manje značajna nego u Engleskoj, znače više. Drugačije je reagirao Lord Fraser, koji dolazi iz samog engleskog zakonskog teksta do istog zaključka, a smatra da "travaux préparatoires" nemaju dovoljan publicitet da bi se sudovi na njih mogli naslanjati. Lord Scarman je pak ukazivao na to da se mora služiti s "travaux préparatoires" pa i izrekama stranih sudova i piscima, ali to može biti samo pomoć onda kada tekst nije jasan. Konačno je Lord Roskill ukazao na pomorske konvencije i posebno na onu iz 1924, pa je citirao precedente Gosse Milliard sup. i Stag Line sup. kao primjer kako se bez pribjegavanja zakonodavnoj povijesti konvencija uspjelo dati dobro tumačenje propisa.

Iz dosada navedenih precedenata vidi se da su sudovi bili neskloni i kod zakona koji su unosili unificirano pravo u engleskog pravo pribjegavati legislativnoj povijesti unifikacije, nego su nastojali, pa kod Konvencije o teretnici od 1924. i uspjeli, da dodju do rješenja koja su uglavnom zadržavala unifikacijski smjer. Tek u Salomon v. Customs Commissioners (1966) načelno se uzeo u obzir samo tekst Međunarodne konvencije za tumačenje domaćeg zakonskog teksta i postavilo načelo da se pret-

postavlja da domaći zakon ne vrijedja Medjunarodnu konvenciju i da prema tome treba nastojati doći do sklada. U "Eschersheim" se i opet samo dovodilo u vezu konvencijski tekst (pomorske Konvencije o zaustavljanju brodova od 1952) s domaćim zakonom, koji je donesen upravo u svrhu da uskladi englesko a u prvom redu škotsko pravo s unifikacijom. Tek u Forthergill v. Monarch Airlines Ltd. zahvaćeni su i pripremni radovi za unifikacijsku konvenciju i usporedjivan francuski (jedini autentični) tekst Medjunarodne konvencije i zakonski tekst radi tumačenja određenog izraza u domaćem zakonu. Medjutim, kod toga su došla do izražaja dva stajališta koja nisu imala utjecaja na ishod spora, jer nisu dovodila u pitanje prihvaćeno tumačenje teksta, no koja su ukazivala na to da se i bez stranog teksta moglo doći do istog rezultata (Lord Fraser) i da treba s oprezom i samo kao pomoćno sredstvo upotrebljavati i pripremne radove, i stranu judikaturu i pravne pisce (Lord Scarman). Tek dvije sljedeće rješidbe, obje iz područja tumačenja Zakona o vršenju pravosudja (Administration of Justice Act) 1956, koji je uveo u englesko i škotsko pravo Konvenciju o privremenom zaustavljanju brodova od 1952. se za svoj rezultat temelje na legislativnoj povijesti zakona i konvencije. Kod toga je umjesno napomenuti da je Konvencija od 1952. preuzela engleske propise iz 1925, ali koji nisu vrijedili za Škotsku, pa su dosljedno tome tumačenja konvencije morala biti mjerodavna u obje jurisdikcije s obzirom na to da je Kuća lordova vrhovni sud i za Škotsku, iako je škotsko pravo bitno različito od engleskog prava.

U The "Sandrina"⁸⁾ je problem o kojemu je trebalo suditi bio da li zahtjev za dužnu naplatu premije za ratno osiguranje može opravdati privremeno zaustavljanje broda. Propis čl. 47, (2), (e) Zakona od 1956. je glasio: "... svaki sporazum koji se odnosi na prijevoz tereta bilo kojim brodom na temelju brodarskog ugovora ili drukčije".⁹⁾ Lord Wilberforce navodi engleske i škotske slučajeve koji su se odnosili na ovo pitanje, pa nalazi da je zapravo mjerodavno pitanje u kojoj vezi je odnosni zahtjev s prijevoznim poslom broda. On smatra da se mora staviti izvan snage precedent "Sonia" (1983) u kojem je zahtjev za najamninu kontejnera smatran zahtjevom koji ovdje ulazi, jer je on predalek, budući da se odnosi na potrebe broda, Naprotiv,

slaže se s odlukom Lorda Wyllisa u škotskoj apelaciji koji je smatrao da premija za osiguranje ne ulazi u krug odredbe sl. (e) cit. propisa, pa onda prelazi na razmatranje obratnog rješenja škotske apelacije u predmetu "Sandrina" prema kojemu takav zahtjev za premiju osiguranja ulazi u krug tih sporazuma o kojima propis govori. (Suprotne rješidbe škotske apelacije su moguće, jer škotska apelacija izričito nije vezana doktrinom precedenata prema škotskom pravu.) Prema tome ne preostaje drugo nego da se pribjegne pripremnim radovima za Konvenciju od 1952. U pogledu tih radova Lord Wilberforce ističe da oni moraju biti dovoljno javno pristupačni ("public and accessible"), a zatim da dokazuju određenu legislativnu namjeru ("indisputably points to a definite legislative intention"). Ovo je isti sudac rekao i u Monarch Airlines sup, ali ovdje to opetuju i svi suci jednoglasno to prihvaćaju, pa prema tome se smije smatrati da je to konačno pravilo engleskih ali i škotskih sudova za upotrebu takvog materijala kod tumačenja domaćih zakona. Ti "travaux préparatoires" su u ovom slučaju doista javno pristupačni. Konačni izvještaji CMI-a s Napuljske konferencije Diplomatskoj konferenciji za pomorsko pravo u Bruxellesu 1952. izričito i namjerno je te tražbine ispustio, a Nizozemsko udruženje za pomorsko pravo je od svoje vlade zatražilo i postiglo da predloži Diplomatskoj konferenciji uvrštenje tih tražbina u tekst konvencije, ali to Diplomatska konferencija nije učinila. Dosljedno tome je jasna legislativna intencija Konferencije i prema tome država potpisnica da tu tražbinu ne uvrste u Konvenciju. Slijedom toga i Zakon od 1956. treba tumačiti u skladu s tim, a ne smatrati kao da je po sebi ta tražbina obuhvaćena onima koje su nabrojene u čl. 1 Konvencije od 1952. na temelju pukog njegovog gramatičkog tumačenja.¹⁰⁾ Lord Keith of Kinkel je u istoj rješidbi obradio domaće precedente za isto pitanje, pa je zauzeo isto stajalište s obzirom na prvostepeni precedent u The "Sonia" (1983), tj. da ga treba staviti izvan snage ("overrule"), a isto tako izrazio odobravanje rješidbe škotske apelacije u "Aifanourios" (1980)¹¹⁾ i otklanjanje rezultata u razmatranoj rješidbi u The "Sandrina".

Kuća lordova je imala kratko iza toga prilike u The "Antonis P. Lemos" (1985)¹²⁾ zauzeti analogno stajalište. Vodeći govor je održao Lord Brandon of Oakbrook. On je zauzeo stajalište da riječi "nastajući iz" ("arising out of") u čl. 20 (2) (h) Zakona o pravosuđu iz 1981. treba tumačiti tako da obuhvate i

izvanugovorne zahtjeve u njihovom širem značenju, jer domaći propis koji ima dati učinak međunarodnoj konvenciji mora uvijek biti liberalno tumačen, a iz rasporeda i tekstuacije čl. 1 Konvencije od 1952. vidi se da se polazilo od šireg značenja, pa stoga tako treba i tumačiti zakonske domaće odredbe, a s time su u skladu i engleski "authorities" koji riječima sl. (h) st. (2) čl. 20 daju to šire značenje. Stajalište stranke koja je napadala primjenu privremenog zaustavljanja broda u konkretnom slučaju, smatrala je da se riječi "arising out of" moraju tumačiti i kao da glase "arising under" tj. "nastajući na temelju".

Zanimljivo je da su dvije uzastopne rješidbe u Kući lordova bile u prilici da rješavaju na temelju istog domaćeg zakonskog teksta i iste međunarodne konvencije kontroverzno pitanje upotrebe međunarodnih ugovora i njihovih pripremnih radova na posve odlučan način. Tako barem taj dio sporova oko toga što se može upotrijebiti kao pomagalo u tumačenju zakona sasvim jasno riješeno u tom opsegu, ali je i pitanje pozivanja na stranu judikaturu i strane pisce takodjer barem marginalno dotaknuto i upućeno na to da i ti mogu poslužiti kao tumačenja nejasnog teksta. Uostalom, ulazak u EEZ i odgovarajući propis u engleskom pravu otvorio je mogućnosti upotrebe takvih pomoćnih sredstava u sudjenju koja su dosada bila zatvorena. Rješidbe u The "Sandrina" i u The "Antonis P. Lemos" su slijedile taj trend, a s kojim je uostalom u skladu i usmjerenje tumačenja međunarodnih ugovora prema Konvenciji o ugovornom pravu od 1969.

Slobodnije tumačenje i domaćih zakonskih propisa, a i slobodniji odnos prema precedentima i u Apelacionom sudu kako ih zastupa Lord Denning mora sigurno napredovati.¹³⁾ Istina, upravo u svrhu izbjegavanja kočenja odnosno nepotrebnog zavlačenja i troškova uvedena je ustanova preskakivanja apelacije i s dopuštenjem Kuće lordova upućivanje žalbe od prvostepenog suda na Kuću lordova u onim slučajevima u kojima je Apelacioni sud vezan na svoje precedente. Istina je da i Apelacioni sud može uspješnim razlučivanjem često ukloniti nepoćudni precedent ali i primjena te metode ima svoje granice, pa tako dugo dok i apelacija ne dobije elastičnija ovlaštenja jedini redoviti put za uspješno izbjegavanje krute primjene apelacionih precedenata leži u izravnom obraćanju Kuće lordova.

- 1) V. Lord Denning, *The Discipline of Law*, London 1979, *passim*. Čitavo djelo je posvećeno pitanju tumačenja zakonskih tekstova i kritici doslovnog tumačenja.
- 2) Unifikacijski instrumenti se često i prije stupanja na snagu unose u interno zakonodavstvo (tako se postupalo već kod Konvencija o sudaru i o spašavanju iz 1910. u *Maritime Conventions Act*, 1911), a postupa se i danas kao u *Merchant Shipping Act*, 1979. s Konvencijama o ograničenju odgovornosti za pomorske tražbine od 1976. i o prijevozu putnika i putničke prtljage od 1974. Konvencije od 1910. unesene su u domaće pravo 1911, a ratificirane 1. II 1913. istovremeno s ostalim potpisnicima konvencija.
- 3) Konvencija o teretnici od 25. VIII 1924. ratificirana je 2. VI 1930, a Protokol uz istu konvenciju od 23. II 1968. tek 1. X 1976. Ta ratifikacija je vrijedila i za otok Man, a za ostala izvanbritanska područja je ratifikacija uslijedila tek 1982.
- 4) U tekstu spomenute precedente citiramo prema *Scrutton-Mocatta, The Contract of Affreightment as expressed in Charter-Parties and Bills of Lading*, XV izd., 1948, str. 44 i 445, i E. Pallua, *Pomorsko uporedno pravo*, Rijeka 1975, str. 25.
- 5) V. LLLR 1966, str. 460 i d. i UPPPK br. 33, str. 31 uz bilješku E. P.
- 6) V. LLR 1976, vol. 2, pp. 1-9, a u vijeću lordova Diplock, Simon of Glaisdale, Kilbrandon, Salmon i Edmund-Davies. Spor se kretao oko toga da li oštećeni spašavani brod može pokrenuti spor protiv spašavatelja u skladu s Konvencijom o privremenom zaustavljanju brodova od 1952. i *Administration of Justice Act*, 1956.
- 7) V. LLR 1980, 2, str. 295 i d.
- 8) V. LLR 1985, vol. 1, str. 184-185 i ovaj broj časopisa str. 119
- 9) Engleski izvornik: "... any agreement relating to the carriage of goods by any ship whether by charter-parties or otherwise."
- 10) V. za nizozemski prijedlog CMI Bulletin 105, *Conférence of Naples*, 1951, str. 117, a izvještaj izvjestioca *ibidem*, str. 124 i d. U diskusiji je Udruženje SAD-a stajalo na istom stajalištu kao i nizozemsko udruženje.
- 11) V. LLR 1980, str. 403, gdje se nalazi rješidba u slučaju "Aifanourious" škotske apelacije. U tom slučaju je Lord Wyllie stao na stajalište da "the insurance of a vessel was matter directed to the convenience or protection of the owner and was not essential for the operation of the vessel as such."
- 12) V. LLR 1985, vol. 1, str. 28.
- 13) V. Lord Denning, o. c, str. 297 i d.

SUMMARY

Dr Emilio Pallua: THE INTERPRETATION OF BRITISH STATUTES WHICH INCORPORATE THE RULES OF INTERNATIONAL CONVENTIONS

The development is outlined of the use of the text of international conventions and their preparatory works in the interpretation of British statutes. The well known precedents *Gosse Milliard, Ltd. v. Canadian Government* (1929) and *Stag Line v. Foscolo Mango* (1932) did not go far in this respect and thus the first case in which the text of an international convention was considered in the interpretation of British statute is *Salomon v. Commissioners of Customs and Excise* (1966). In *The "Eschersheim"* (1976) this same trend was followed by the House of Lords where it was said that whenever the words of a statute were "reasonably capable" of being understood in agreement with an international text they should be so interpreted. In the case of *Fothergill v. Monarch Airlines Ltd.* (1980) Lord Wilberforce in his speech considered that it was not only permitted but also necessary to use the "travaux préparatoires" for a convention in its interpretation and fixed conditions for this. Finally the House of Lords in *The "Sandrina"*, by an unanimous judgment accepted that the "travaux préparatoires" must be consulted in the interpretation of a British statute introducing the rules of an international convention in the domestic statute. This judgment was closely followed in *The "Antonis P. Lemos"*.